

ประเทศไทยกับสถานการณ์ความพิการ

- ในปี 2549 ได้มีการประมาณไว้ว่าร้อยละ 1.8 ของประชากรไทยเป็นคนพิการ
- มีคนพิการเพียง 679,766 คนเท่านั้นที่จดทะเบียนกับสำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ ตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534
- ผลสำรวจของสำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการยังพบว่า ร้อยละ 1.9-4.9 ของคนพิการได้รับการจ้างงาน ดังนั้น คนพิการส่วนใหญ่จึงไม่ใช่ประชากรที่ทำงานในเชิงเศรษฐกิจ
- จากผลการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติในปี 2545 พบว่า ร้อยละ 71.5 ของคนพิการที่มี อายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปไม่มีงานทำ
- ในจำนวนคนพิการที่มีอยู่ตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ร้อยละ 47.5 ประกอบกิจการส่วนตัว ร้อยละ 29 ช่วยงานธุรกิจของครอบครัว และร้อยละ 19.4 เป็นลูกจ้างสถานประกอบการเอกชน
- คนพิการในประเทศไทยมีสถานะทางสังคมอยู่ในระดับต่ำ
- เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2550 ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศว่าด้วยการฟื้นฟูอาชีพและการจ้างงาน (คนพิการ) ฉบับที่ 159 ปีพ.ศ. 2526

ค่านิยมของความพิการในประเทศไทย

ค่านิยมของความพิการในประเทศไทย คือ “คนพิการ” หมายความว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใดเพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด

*เมื่อไม่นานมานี้ ประเทศไทยได้ประกาศใช้กฎหมายใหม่เกี่ยวกับผู้พิการ พระราชบัญญัติพัฒนาคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของคนพิการ ซึ่งมีมาตรการต่อต้านการเลือกปฏิบัติและมาตรการส่งเสริมการจ้างงานคนพิการ